

Prolog

Fata stătea în genunchi și lustruia podeaua. Era îmbrăcată într-o salopetă decolorată, fără formă. Șorțul imaculat pe care-l purta era semnul spălătoriei în care era întemițată. De trei ore se străduia să dea luciu podelei. Știa că nu va termina până când nu-și va vedea chipul reflectat în ea. Simțea amintirea copilului la care fusese nevoită să renunțe ca pe o rană în suflet care-i ardea rugăciunile pe care încerca să le rostească.

O cuprinse un val de amețeață și se aplecă înainte. Își tamponă fruntea cu o cârpă de sub mânecă. Auzi pași și zgomot de tocuri pe podeaua de lemn. Se apropia o călugăriță. Vocea o plesni ca un bici.

– Cine ți-a zis să te oprești, curvă leneșă?

Știa să nu răspundă, dar își ridică privirea o clipă ca să vadă care dintre călugărițe era. Șiragul de mătânii negre șfichiui prea repede ca să se mai ferească. O lovi în plină figură, o tăie pe obraz și îi lăsă o

vânătaie deasupra ochiului. Sângele țâșni și păta podeaua curată. Călugărița ridică iar mătăniile și zise:

– Uită-te în ce hal arată podeaua, vagaboandă păgână ce ești.

Fata își mușcă buza de jos străduindu-se să nu plângă. Plânsul părea să le incite mai tare la violență. Strigă în gând după un Dumnezeu care o abandonase demult. Sărmana nu mai avea nici familie la care să apeleze. Călugărița ridică mătăniile pentru a treia și ultima lovitură.

Decembrie e o lună dură. La dracu' cu toate pregătirile de sărbătoare. Dacă ești singur, își bate joc de tine pe unde te prinde. Să zicem că deschizi o carte veche și găsești o listă de prieteni cărora le-ai trimis cândva felicitări. Acum sunt cu toții morți sau dispăruți. La televizor sunt tone de jucării pe care tu nu le-ai avut când erai mic și, evident, acum e cam târziu. La radio se cântă balade care cândva aveau sens sau chiar dădeau speranță.

Se spune că singurătatea te lovește cel mai tare când ești în bucătărie și pregătești masa pentru o singură persoană. O singură chestie din toate: o singură ceașcă, un singur set de tacâmuri, o farfurie și, probabil, un unic plan jalnic. Dacă trăiești singur suficient de mult, dezvolti obiceiuri obsesive. Imediat ce termini de mâncat speli farfuria. De ce? Cine mă-sa are să se plângă? Lasă toate rahaturile să se adune timp de o săptămână și vezi dacă-i pasă cuiva. Dar n-o faci pentru că nu poți. Ritualurile astea sunt singura legătură pe care o mai ai cu rasa umană și partea cea mai proastă e să conștientizezi că le faci.

Trecusem prin mai multe case în ultimii ani. Avusesem un apartament lângă canal și, dacă nu fusesem fericit, cel puțin acolo am fost pe cât de aproape de mulțumire era posibil. Dar m-au evacuat și m-am mutat la Bailey's Hotel, unul dintre puținele rămase încă independente din Galway.

Apoi, ca urmare a cazului pe care-l anchetam, am rămas puțin lefter și m-am mutat într-o casă din Hidden Valley. Era mișto. M-a prins o vreme. Podele de piatră, șemineu, relaș pe termen lung, vecini, cărți... într-un raft de lemn... Ca un cetățean respectabil. Dar s-a dus dracului totu' când am luat cea mai proastă decizie din cariera mea pestriță. Încă simt vina și remușcările. Șirul de morți care mă acuză de fiecare dată când apuc să ațipesc, înspăimântători, apropiindu-se în

tăcere și fixându-mă cu privirea în timp ce mă zvârcolesc și gem, sperând zadarnic să scap.

Așa că beau. Mi-am depășit demult data expirării și sunt pe timp împrumutat. Ar fi trebuit să dispar cu mult timp în urmă. Deseori îmi doresc s-o fi făcut.

Primele două săptămâni din decembrie am stat pe uscat. Mă pregăteam. Știam că n-o să pot trece treaz prin toată debandada așa că stăteam cuminte deocamdată. Încă o iluzie de-a alcoolicilor. Minciunile astea sunt aproape la fel de vitale ca și alcoolul. Te agăți de ele ca de rugăciuni, dar sunt de două ori mai candidă. Ploaia continuă și frigul crâncen îți ajung până-n oase. La un moment dat fusesem dependent rău de cocaină, dar mă abțineam până și de la asta. Așa că aveam frisoane și tremurici și, bineînțeles, depresii masive.

Locuiam din nou la *Bailey's Hotel*. Situat lângă oficiul pentru turiști, nu e ușor de găsit, dar supraviețuiește în chip neașteptat. Proprietara e o văduvă de optzeci și ceva de ani care ține la mine dintr-un motiv sau altul și îmi păstrează în continuare o cameră, în ciuda exceselor mele cele mai rele. Are impresia că am ajutat-o cândva. Dacă așa e, am uitat cum sau chiar și când. Sunt recunoscător că nu mă judecă. Poate pentru că amândoi facem parte din specia aia pe cale de dispariție din „vechiul Galway” și chiar nu mai avem mult timp. Când om dispărea, hotelul o să fie transformat într-un bloc cu apartamente de lux și vreun marțafoi de bani gata o să ne calce oasele-n picioare, suflete amăgite ce-am fost.

Personalul ei e compus în principal din Janet, o femeie la fel de bătrână ca și ea, care are rol de spălătoreasă, menajeră, conștiință, femeie de serviciu și este una dintre cele mai religioase femei pe care le-am întâlnit. Pentru că citesc atât de mult, Janet are impresia că sunt cineva. E o veche idee irlandeză care, din păcate, păcălește tot mai puțină lume. Aveam un calendar pe perete. Pe copertă era Catedrala *Sacred Heart* și fiecare zi avea câte-o zicătoare cu miez care să-ți facă ziua mai bună. N-aș zice că pe-ale mele le făceau mai bune. Marcată cu

roșu, ziua de 18 ieșea în evidență ca un far. Ziua tatălui meu. Ziua în care urma să beau din nou. Simplul fapt că știam când o să mai duc paharul la gură mă ajuta să trec prin multe ore imposibile. Mă aprovizionasem bine. Patru sticle de Bushmill's negru, 24 de doze de Guinness și o uncie de coca. Nu glumesc când vă zic că ăsta era aperitivul. Și dat fiind că-n zilele de Crăciun totu' urma să fie-nchis, mi se părea o provizie bunicică.

A venit și ziua cu pricina. Am intrat în ele parcă-n răzbunare. Am reușit să intru în comă după o săptămână și m-am trezit iar la spital. N-au fost încântați să mă revadă și să-mi țină prelegeri despre ce se întâmplă dacă mai fac pe rebelu'. Da' n-o ziceau cu convingere, știau că o să beau din nou. Pe la jumătatea lui ianuarie eram la *Bailey's*, încercând să raționalizez băutura, făcând abținerea de la cocaină și suferind de o depresie neagră ca dracu'. Stăteam pe marginea patului și mă gândeam la niște versuri de Ann Kennedy.

Instrucțiuni de înmormântare

Versurile:

S-ar putea să știi locul

Pentru că acolo au pus

Cenușa lui Marilyn

Într-o criptă palidă de marmură

Dincoace de familia noastră.

Ca să vezi.

Nu-l știu.